

1

Barbara hield ervan 's morgens vroeg op te staan. Dan kon ze de momenten van stilte en ongereptheid nog even koesteren voordat ze de realiteit van de dag het hoofd ging bieden. Met innige tevredenheid kon ze de achterdeur openen en ongeacht het jaargetijde de geuren van haar kleine achtertuin opsnuiven. De stille frisheid was de laatste tijd het startpunt voor haar dag geworden, een prettig begin voor alle ellende die zich over haar heen zou storten. Op de goede dagen bedacht ze soms met wrange humor hoe waar dat was, op dagen die met diepe poelen van somberheid begonnen, weigerde haar brein er verder op in te gaan.

Deze ochtend was er één aan de goede kant van de middelmaat. Terwijl ze met haar vingers een vruchteloze poging deed haar natte haar in orde te brengen, keek ze fronsend in de spiegel. Waar was nou weer de kam gebleven? Jasper kon hem toch niet meegenomen hebben? Hij zag er tenminste niet uit alsof hij zich ooit waste of zijn haren kamde.

Haar gezicht had weer een grauwe, saaie kleur. Ze zag er moe uit, of hingen haar mondhoeken altijd zo naar beneden? Met haar haar was vandaag trouwens ook weinig te beginnen. Ontevreden bekeek ze de natte sprietjes die aan haar hoofdhuid plakten. Wanneer ze vanavond tijd had, moest er maar weer eens een kleurspoeling in. Als ze er in de loop van de dag tenminste aan dacht zo'n pakje kleursel te kopen. Dat zou

dan onopvallend moeten, want ze had geen zin in het eeuwige geplaag en het onverbloemde commentaar van haar collega's. Goed beschouwd was het vreemd dat vrouwen zo vaak opmerkingen te verwerken kregen over grijzend haar, terwijl dat bij mannen min of meer als normaal werd beschouwd. Zelfs aan kalende mannenkoppen werden tegenwoordig niet zoveel woorden vuil gemaakt als aan de eerste grijze haren van een vrouw.

In een opwelling van puberale opstandigheid pakte ze Jaspers pot met gel en smeerde voorzichtig wat van het blauwe goedje in haar haar. Als haar achttienjarige zoon zich ermee tevreden kon stellen, dan zou zij dat zeker kunnen!

Keurend bekeek ze het resultaat. Dat zag er niets eens slecht uit. Terwijl ze een grote klodder tandpasta op haar tandenborstel kneep, vertrok ze haar mond tot een brede grijns. Ze inspecteerde haar gebit. Daarmee was gelukkig nog niets mis, tenzij je verder keek dan de uiterlijke façade, maar gelukkig zag je er maar weinig van zolang ze haar kaken dicht bij elkaar hield.

Ze keek even op haar horloge en realiseerde zich dat ze moest opschieten. Hoewel de weg naar haar werk onder normale omstandigheden nauwelijks vijftien minuten in beslag nam, kon het op dit uur van de dag uitlopen op een explosie van ergernissen. Opgefokt en te laat op haar werk komen met rode vlekken in haar hals was wel het laatste waarop ze zat te wachten. Ze mocht zichzelf niet toestaan Leo te voorzien van voer om haar weer te kunnen berispen.

De gedachte aan haar werk deed haar opnieuw fronsen. Het was druk. Op haar bureau lag een bijna wanhopig makende stapel dossiers met allerlei zaken waarin ze zich nog moest verdiepen. Gelukkig was het beslist niet zo dat ze een hekel aan haar werk had. Integendeel zelfs. Ze had er al op jonge leeftijd voor gekozen naar de politieschool te gaan en ze had nog geen moment spijt gehad van die beslissing. In al die jaren was het maar zelden voorgekomen dat ze met tegenzin naar haar werk was gegaan. Tegenwoordig was het allemaal een beetje anders. Niet vanwege het werk, maar vanwege Leo.

In de spiegel zag ze dat haar gezicht weer die sombere, zorgelijke uitdrukking had gekregen. Leo. Zelfs op deze dag, die zo zonnig met de eerste geuren van de herfst was begonnen, kon haar humeur al weer tot het nulpunt dalen en dat alleen maar door zijn naam in haar gedachten toe te laten. De laatste tijd was hij ook werkelijk onuitstaanbaar. Vorige week nog had hij het nodig gevonden haar op het matje te roepen vanwege een fout die eigenlijk niet eens het vermelden waard was geweest. Ze was er zeker van dat hij niets zou hebben gezegd als het één van haar collega's had betroffen.

In haar slaapkamer stapte ze achteloos over haar blouse en sokken van de vorige dag heen. Die zou ze vanavond wel in de wasmand gooien. Ze pakte haar zwarte lange broek van de grond en trok hem aan zonder zich te bekommeren om de kreukelige pijpen. Daarna trok ze beide deuren van haar kledingkast open en ging ze op zoek naar een schone blouse, eentje die bij haar stemming paste. Haar hand bleef dralen bij een mouw in

een onbestemd groenachtig tint; somber, grijs en saai,
waarmee hij precies bij haar stemming paste. Maar
wonderlijk genoeg trok ze...